

Relat fantàstic i de terror

Era divendres 13 de setembre a les 9 de la nit, vaig anar a fer el meu passeig nocturn diari i vaig decidir provar un nou camí que havia vist feia uns dies. Era un camí bastant desert, que estava una mica lluny de casa meva i hi havia únicament unes dues o tres cases que semblaven haver estat abandonades feia molt. Com que era de nit, estava tot molt fosc i l'única il·luminació que hi havia era la llanterna que m'havia emportat i algun fanal de tant en tant. Passat mitja hora, vaig voler descansar una miqueta i a uns deu metres de mi, vaig veure una mansió molt bonica. Era gran, d'uns tres pisos i d'una estructura gòtica. Semblava estar abandonada, no hi havia signes de ningú i tot estava ben silenciós. Em vaig asseure davant de la casa i vaig agafar la barreta de cereals que m'havia emportat. Mentre menjava vaig notar que em miraven i quan vaig girar, darrere meu, vaig veure una ombra des de la finestra de la casa. M'hi vaig apropar, però no hi havia res. Tot semblava molt abandonat, així que vaig decidir explorar-la.

Vaig mirar la porta marró i gegantesca de la mansió, que tenia una aura aterridora i sinistra. Cada vegada que la mirava m'entrava més curiositat i més ganes d'entrar. Després de mirar la porta d'aspecte gòtic durant uns minuts vaig decidir entrar-hi.

En entrar, un vent gèlid em va colpejar de sobte i una olor de vell em va entrar pels narius. La primera cosa que vaig veure quan vaig entrar va ser una gran estàtua de gàrgola, tenia un aire amenaçador i semblava que fos un avís perquè no entrés, però alguna cosa en mi va fer-me continuar la meva exploració. Mentre recorria el passadís de l'entrada que em portava al que semblava la sala d'estar, no vaig poder evitar notar molts quadres d'estil renaixentista i plens de pols que, només de mirar-los, et donen una sensació de solitud i odi. Vaig arribar a la sala d'estar, tot era antic, semblava ser de finals del segle XIX. Hi havia un sofà i unes butaques d'un color burdeus i daurat, al voltant d'una petita taula de vidre de forma ovalada amb les potes d'or. Hi havia moltes prestatgeries amb molts llibres en els quals vaig poder reconèixer molts autors famosos com Dostoievski, Oscar Wilde, Jane Austen entre altres. Després de donar una ullada a la resta de la sala d'estar, vaig veure alguna cosa de cua d'ull, semblava l'ombra que havia vist abans i venia de la xemeneia. M'hi vaig acostar, però l'ombra ja no es veia enlloc, així que vaig començar a inspeccionar la xemeneia. Estava molt

polsosa, però tenia un disseny preciós; a dins hi havia fusta cremada i vaig poder veure el que semblava una carta. La vaig agafar i vaig començar a llegir-la.

"Estimat James, quan llegeixis això, jo i els nens ja no serem aquí. Tots dos sabem el motiu, el que vas fer en aquesta casa infernal. Espero que et mantinguis allunyat dels nens i..."

La carta estava escrita en anglès i vaig agrair a totes les pel·lícules angleses que havia vist abans per la meva comprensió de l'idioma. L'altra meitat de la carta estava gairebé tota cremada i no vaig poder desxifrar el que estava escrit excepte una data: 12 d'agost de 1894. No podia deixar de fer-me preguntes. Qui era en James? Què ha passat aquí? Aquesta data té algun significat? Vaig mirar cap amunt. A dalt de la xemeneia, penjat a la paret, hi havia un gran retrat d'una família de cinc persones: una dona, un home, dos nens i una nena. El retrat estava estranyament net en comparació amb la resta de la casa, que estava plena de pols. Semblava que s'havia netejat recentment i a la part inferior, escrit en cursiva, deia *"la familia Miller"*. Abans de poder mirar una altra cosa, vaig sentir de sobte un soroll que venia d'una altra habitació, la curiositat es va apoderar de mi i vaig decidir entrar a l'esmentada habitació.

Era una oficina, una mica petita, però amb prou espai perquè tot hi cabés perfectament. Tot estava molt desordenat, llibres i papers escampats a l'escriptori de fusta, papers arrugats a terra i una altra prestatgeria plena de llibres sobre psicologia i estudis sobre el cos humà. Vaig recollir-ne alguns per veure quina informació podia obtenir. Alguns eren cartes inacabades, cadascuna començava per *"Estimada Elizabeth"*, i alguns altres papers eren poemes ben escrits.

Em vaig adonar d'un llibre de color vi, vaig sentir com si em demanés que l'obris i així ho vaig fer. Era un diari i a la primera pàgina hi havia escrit *"la propietat de James Miller"*. Era James l'antic propietari d'aquesta casa? Vaig començar a llegir el diari, les primeres entrades eren descripcions normals dels seus dies, després hi havia com estudis sobre el cervell i paraules que només els metges poden entendre. També hi havia teories, una en concret em va cridar l'atenció:

"3 de juny de 1894,
Tinc la teoria que si s'injecta al cervell d'un mort verí de medusa, verí d'aranya i vi, tots combinats, aquest reviurà. Per demostrar-ho, començaré a provar-ho en dues de les meves ovelles per després provar-ho en un cos humà."

Estava processant el que havia llegit, realment ho provaria amb un cadàver? Estava massa immersa en el que estava llegint, havia de saber si realment havia intentat fer-ho. Vaig llegir la següent entrada, tenia uns dies de diferència i l'escrit era difícil de llegir, com si s'hagués escrit ràpidament:

"9 de juny de 1894

Vaig matar l'ovella més feble que tenia i li vaig obrir el cap. Vaig injectar la barreja al seu cervell i li vaig cosir la part superior del cap, vaig esperar unes dues hores perquè funcionés i va passar.

L'ovella estava obrint els ulls, no em puc creure que la meva teoria funcioni, no puc esperar a provar-la amb un humà. L'ovella encara no pot menjar ni caminar, però pot beure perfectament.

D'aquí a dos dies ho provaré en una ovella que fa unes setmanes que està morta per veure si els efectes funcionen de la mateixa manera."

Em tremolaven les mans mentre sostenia el diari, però volia saber-ne més, va ser això el que va fer James? Com de boig pot estar algú per fer això? Em vaig calmar una mica i vaig continuar llegint. La següent entrada es va fer dos dies després:

"11 de juny de 1894,

Han passat dos dies, l'ovella ja pot menjar amb normalitat i encara li costa caminar, però d'aquí a uns dies, hauria d'estar bé. La meva dona Elizabeth em va escridassar quan se'n va assabentar i em va dir que estava boig, però això no m'aturarà. Ja he fet l'experiment amb la segona ovella, aquesta fa unes setmanes que està morta així que esperaré fins demà per veure els resultats."

"13 de juny de 1894,

Ahir, l'ovella encara no era viva, així que vaig decidir esperar un altre dia. Avui ho he tornat a comprovar, però l'ovella encara és morta. Estic decebut, però això m'ha fet capaç d'editar la meva teoria: la barreja s'ha d'injectar just després de la mort o l'experiment no funcionarà. Ara vull fer-ho amb un ésser humà. Estava pensant a anar a un cementiri i excavar un cos, però ara que sé que només funciona en un cos que ha mort en el moment en què vols injectar la substància, ja no puc fer-ho. Per poder completar el meu experiment hauré de matar algú."

Em va sorprendre, realment mataria algú? No podia descriure el riu d'emocions que vaig sentir i sense tenir temps per calmar-me, vaig sentir una suau melodia que venia del pis de dalt.

Estava molt espantada, creia que estava sola a la casa. Vaig cridar "Hola?". Ningú va respondre, però vaig sentir un cop com si alguna cosa hagués caigut. Encara que tenia la pell de gallina, vaig pujar a la segona planta i vaig em endur el diari amb mi.

A mesura que m'acostava a l'habitació, la música es feia més forta i més forta fins al punt que ni tan sols podia escoltar els meus pensaments. Vaig entrar a l'habitació d'on venia la música, amb les orelles que em feien mal pel soroll. L'habitació tenia una finestra rodona i estava buida llevat d'un fonògraf a terra i una butaca de balancí del mateix color que les butaques de la sala d'estar. Vaig apagar ràpidament el fonògraf, però tan aviat com ho vaig fer, la porta va tancar fort i la butaca de balancí va començar a moure's com si hi hagués algú a sobre. Em va venir un atac de pànic i vaig començar a hiperventilar mentre em movia bruscament d'un costat a l'altre i intentava obrir la porta. De sobte, un fort vent corria per tota l'habitació creant una mena d'espiral que podria empassar-me en qualsevol moment. Vaig començar a sentir veus que deien repetidament "surt d'aquí" i quan menys m'ho esperava, una força em va empènyer contra la finestra. El vidre acabava de trencar-se mentre jo queia i l'últim que recordo haver vist va ser una imatge borrosa de la nena petita que vaig veure al retrat familiar de la casa mirant-me des de la finestra del segon pis.

Vaig despertar a finals d'octubre en un hospital amb una concussió i vaig recuperar la memòria a mig novembre. Quan vaig sortir de l'hospital, vaig voler tornar a la casa per saber com acabava el diari però vaig descobrir uns dies més tard que la casa havia sigut enderrocada amb tot el que hi havia dins. No li vaig dir res a ningú sobre el que havia passat. Les preguntes sense resposta em van perseguir per la resta de la meva vida i la nena encara apareix als meus somnis tot i que fa 10 anys de l'incident.

Fi.